

I fontänen ställer hon ner sina fötter,
de är stora och platta i vattnets
kullkastande spegel, hon känner hur
de sväller och glider åt sidan, vita
kötthandskar, stryker en hårtest som
fastnat i munnen, snart kan hon tala
igen, bara hon får fötterna att smälta.
»Det är ändå behagligt« tycker hon
höra någon säga, och hon hör någon
skratta och skrika samtidigt. Fem över
halv fyra.

B
I O
B I K
L E
T

HUGGET

– Det var obehagligt.

(mannen går långsamt som för att inte välta nåt inom sig bredvid en annan man)

– Det var otroligt obehagligt. Jag kunde inte röra mig. Jag hade som en stor möbel inom mig och höll på att vackla bakåt men jag fattade tag i ett räcke. Sen blev det gråvitt och surrande. Jag har inte haft det här på...

– Nej, det är väl inte sedan 2002?

– Det var just där, vid gallren och vattnet för jag minns att jag tittade på gallret för där hade det fastnat något. Sedan kom Hugget.

– Fan alltså vad otäckt.

– Jo, mitt liv är som att ha en porttelefon, rätt som det är hugger det till, någon helt oskyldig människa har tryckt, luren ramlar av apparaten (den har aldrig fungerat som den ska), den rycker och hugger där, hugger i sin egen sladdsvans, gråvit är hela apparaten också, det är inte svårt att dra paralleller. Det är en så onödig plötslighet i allt. Men så fortsätter jag. Laminerat och stelbent.

UNDERSTRYKNINGAR

(gräsmattor fyllda av prassliga kommatecken krasar under hans fötter)

– Ett samtal bort liksom (och solen bränner som en stekel i nacken). Jag har ringt flera gånger. Men du svarar inte.

– Vaddå jag har annat att göra.

– Men du ringde inte ens när hon fyllde år.

– Jag glömde. Datum vet du, de är bara som såna där tomma ramar som står uppradade mot en vägg.

(Som skulle innehållit tjockt papper med segelbåtar i blyerts och skär som spottloskor och en och annan sjöman, men som bara gapar tomma. Såna är datum, siffror och veckor – det är oväsentligt egentligen.)

– Det är inget att filosofera om (stekelröd bränna på axlarna nu) man bara ringer när nån fyller år, nån nära.

– Men var är det, det krasar.

– Jag är på en gräsmatta, på allmän plats.

– Det krasar så jag hör dig knappt. Kan du inte gå in, någonstans där det är normalt möblerat.

– Det är varmt i min lägenhet.

(en remsa brinner)

TVÅ GALLER

I de två luckorna med galler har det fastnat något, gråvita saker. Men vatten tränger ändå fram. Ingen frågar någonsin något på avdelningen. Men man får gå ut. Det är nog ingen som orkar hålla koll. Men det är klart man måste skriva upp på en tavla med en blå penna som är vattnig, som gnisslar och som till slut inte avger blå text utan bara något slags tunt avsvimmande.

– SÅ MYCKET bryr de sig.

– Men det låter inget vidare men det låter bra att du kommit ut, eller du ser piggare ut. Vänta du har blått på fingertopparna.

– Det gör väl inget, jag har värre problem.

– Vem är värst då?

– Ja det är en bortskämd rödhårig tvålvit person som sjavar omkring i en kimono, och hon har jättemånga besök.

– Vänta nu har du blått på kinden, nej längre ner, vänta.

– Sluta gnugga mej i ansiktet!

– Förlåt. Men du vill väl inte gå runt som en stämpeldyna heller.

– Sen är det om jag får berätta utan att du rör mig i ansiktet en gubbe som pratar hela tiden, han är så äcklig, som om man karvat ut en torpare ur krypgrunden, huggit fram en person ur en vägg med löss i, han är bara pratig jord, han är manisk, jordkällarandedräkt. Potatisskalsfärgade naglar. Dom duschar ju för fan alla oss andra en gång om dagen, men det är väl en specialregel för honom.

Det är brunt kakel i duschen och inga fönster och det är tur att Anaglyfparken ligger så nära så man dra på sig sin skyddande tunnel (även om den är kvävande) och åtminstone ramla ut några gånger per dag och försöka ignorera brunheten i allt, som dessa stadsåkrar. Som dessa jordplättar arrangerade runt dyiga statyer och papprika mausoleum. Det är verkligen inte långt men det är ungefär samma korridor bara grön på sidorna och jordig undertill.

– Men du kan ta en dusch. När du är tillbaka.

LEKSAK

– Sluta kasta ner den på marken.

Turkosa ögon nästan, tar upp plast från gruset, ögonpar tittar glasartat, får sin leksak, trycker den mot sin hals.

Du kan leka med den, men inte kasta den på marken.

Hon med naglar som klickar. Vått gräs har fastnat på sockerbitsvita skor. Hon pratar med någon annan nu.

– Behövde bara komma ut, UT. Du vet... står inte ut i lägenheten. Och det är fortfarande hans grejer på balkongen, när ska han hämta dom?

Turkosa ögon (semesterort, pool) (det turkosa, just det turkosa) dessa saker på balkongen. Som vuxit ihop.

– Vad tillhör vem?

Ett duggregn som förstör uppdelningen. Att man kan svettas i just det regnet. Sparkar till en påse med tunga saker i oklart vad – hans. Och bordet fälldes ihop och ställdes mot väggen, mellan plast och syren och rester av det som var. Krukor, plast och samma känsla som cig under köksfläkten fast ingen gör så längre. Fontänen tiger stilla nu, som om porlandet somnat. Människor smiter förbi varandra, detta pussel luckras upp och flyter samman. Glasspapper fastnar i gallret, det är blött och liknar hud från någon gammal leksak, sörplar till. Nu vaknar vattnet, strilande blygt och tillbakadraget. En sussande sluss under alla himlens blänkande kapsyler, och alla cigaretter som halades upp ur fickan under en köksfläkt eller bakom paketet med ströbröd där man har dem till nöds.

– Vi ska nog gå nu, vill du det? Det var tråkigt i parken idag eller tyckte du det var kul.

FEL ÅRSTID

Sidhuvudet hänger med sin korg av tårar ner över dammen. För den som ser, för den som också försöker skaka fram orden, och fylla förklädet med potatisgula slantar och meningar. Trillar ner från himlens breda mun. En sträng knäpper, ett djur somnar. Fel årstid, datum är massa av yngel i en dyig håv.

Är karmarna mjuka och uppfarterna nyvakna. Från en balkong hörs ordpar, två och två, som om de tränger sig före varandra. Gnugga pannan mot gräset, veckla ut förklädet och ordna med allt. Denna sommar då vi går ut i den, i dess krängande gröna skevhet, de tvinnade munnarna och min egen, som en myntspottarfontän förr, ett mekaniskt under. Det smyger en doft av tvättmedel över stenar och kanter, någon tar av sin sko och skakar ur den.

– Jag håller mig också mot muren, så torr och filtaktig och bara lite grusig.

Fontän–munnar som gurglar, silar alg genom tänder och glänser, denna dag, då bokstäverna inte ramlar ut på tygstycket, utan hostas fram torrt torrt som en mur, och ljumma som en filt över benen. Allt kan länkas samman i blöta händer och russinskrynkliga grepp. Ingen som skär sig på vass i dag, sommaren flinar och kanterna filas.

– Det är svårt att komma igång.

– Med orden.

Stycket bryts, för nu tittar solen fram, det gör den. Kisar mot oss. Glansigt tyg spritter.

– Lycka till.

– Ja tack. Tack – detsamma.

EN BURK MED OBEHAGLIGT KNÄCKKANDE LJUD

(hennes huvud)

– Det blir ju inte lättare av att det är så varmt. Vid tinningen är det ganska mjukt, och där brukar det kunna knådas bort en del av den allra värsta ansamlingen av röster som alla kommer från en själv. Men det är klart. Bra blir det ju aldrig. Och balkongen kan man inte heller sitta på i det här cementlivet som bara trycker ihop sina grå kinder tills man blir en smal ansiktsmassa. De runda kinderna. Snart flyter man väl ut. Eller blåses upp, och får inte plats. Ingen ska få denna burk. Det gör ont i öronen när man pressar ihop för det knycker till stumt och det ljudet stannar i ens huvud, vid tinningen där man just masserat. Uj. Runda kinder. Det blir det aldrig igen. Det är bra att bo nära parken ändå. Här kan man sitta med sin smala påse. Och nu är det bara nej nej och åter nej. Det är bara stramt och beigt och inte de där mjuka kinderna. Det är anpassat, inbokat, uppstagat. Det var länge sedan man drömde en endaste dröm. Brukar vakna törstig. Går gången från soffan fram till kylan och håller upp äppeljuice. Balkongen blir ju som ett extra rum, det sa någon för alldeles för länge sedan. Och då blir parken som en extra stor hudyta. En stor brun fotsula att gå omkring på.

Nej jag drömmer inte heller längre.

Musik & koncept: PETTER HERBERTSSON
Text: KARIN CHRISTENSEN

PETTER HERBERTSSON: sång, piano, Fender Rhodes,
wurlitzer, synth, cembalo, elbas, kontrabas, gitarrer, glockenspiel,
trummor, percussion, xylofon, vibrafonette, fältinspelningar
SIRI AF BURÉN: tvärflöjt

Bakgrunder och ljud: TOMAS BODÉN, ANNA-KARIN BRUS,
JONAS FUST, DOUGLAS HOLMQUIST, PETER JACKSON,
MATTIAS NIHLÉN, JONAS ODHNER, DAN OLSSON, VIKTOR
SJÖBERG, STEFAN WESLEY

Röster: SIRI AF BURÉN, ANNIE ELIASSON, JOHN
HENRIKSSON, SOFIE HERNER, DOUGLAS HOLMQUIST,
PETER JACKSON, ANN JÄDERLUND, TOVE MÖRKBERG,
ULRIKA REVENÄS STROLLO, MARTTI SOUTKARI, ANDERS
SVEEN

TOMAS BODÉN: mastring
JACOB GRÖNBECH JENSEN: omslag
STEFAN ZACHRISSON: biblioteksassistent

Omslagets framsida, detalj från målning av Hans Simon
Holtzbecker och Maria Sibylla Merian från 1649–1659.

Omslagets baksida, bokstäver inspirerade av André Gürtler –
Typographische Monatsblätter Nr. 3, 1966.

Inspelat i Malmö, 2010–2020.

Tack: Johan Andersson, Jonas Ellerström, Ida Gyllensten,
Anders Hansson, Elias Hillström, Dennis Lood, Mattias Jonsson,
Marleen Nilsson, Joakim Norling, Gustav Rosengren, Magnus
William-Olsson

bibliotek.bandcamp.com

Höstgatan 33, 12637 Hägersten